

CRÒNICA

DE LA

Conferència Nacional Catalana

OFICINES: TRAFALGAR, 14 - TELÈFON: 878 S. P.

Ànima endins

La maturitat del Nacionalisme català, plena ja en molts escollits, iniciada en gairebé totes les joventuts, demana imperiosament una regla de viure normal i una col·laboració que uneixi i endegui tots els esforços de la nova Catalunya. La nostra consciència nacional és ja tan lúcida, que, ultra deixar a segon lloc la tasca electoral, sent, cada jorn més forta, la pruija de nous assabentaments.

Cal preparar la normalitat catalana. Cal fer inútil el mot de catalanista. Cal que els que romanguin insensibles d'ulls a la claror del nou dia ja no siguin coneguts com a no *catalanistes* sinó com a *mals catalans*. Cal que la nostra intransigència no sigui ja un acte de mal geni, sinó una repulsió tota normal dels elements inassimilables per l'organisme de la Pàtria. Cal conquerir definitivament per a Catalunya la llibertat d'esperit, de la qual, obligadament, senzillament, en vindrà la llibertat política.

Per tal de preparar aquesta tasca, havem cridat els catalans a la Conferència Nacional.

No és possible que tota l'activitat d'un nacionalisme s'hagi de reduir a una campanya electoral intermitent, ni encara en el cas d'una absoluta puresa. És l'ànima ço que ha d'ésser nostre. Per ço nosaltres anirem a la conquesta definitiva de l'ànima de Catalunya, i de la seva conquesta a la seva possessió plena i perfecta. No excloem la tasca de ningú. Tot és necessari; a res no s'han de posar entrebancs. Però nosaltres volem fer la tasca *ànima endins*, ni que per això hagin de produir de vegades en la carn ferides doloroses.

La Conferència Nacional voldria, i espera aconseguir-ho, aplegar tot el jovent de Catalunya, totes les iniciatives, tots els entrellucs, totes les institucions seves, per tal d'organitzar l'ofensiva final, no contra el castell llunyà de la sobirania externa, que a la seva hora es lliurarà tot sol, sinó contra les romanalles d'entumiment, d'inconsciència, de tant-se'ns-en-dóna, de modèstia colectiva, de tolerància envers l'opressor que encara resten a Catalunya.

Mentre a Catalunya hi haurà nombre considerable de conformistes, d'inconscients, d'aferrats al concepte secular de la inferioritat espiritual catalana davant el dominador, podrem tenir dret a la llibertat, però no la mereixerem.

Si el plet català derivava només d'un fet extern de violència, si no hi havia també el nostre deixament voluntari, la seva solució seria simplicíssima: ésser més fort que la violència adversa. Si ho som i no triomfem, és perquè, en molta part, l'esclavitud la portem a dintre. Mil símptomes ho traeixen. Ens avergonyim de cometre una incorrecció en castellà: no ens en avergonyim en català, perquè tenim a dintre, com una marca de remat, el concepte de la inferioritat de la nostra llengua.

L'embadocament, la modèstia, la humilitat nacional: heu's-aquí el pecat secular de Catalunya, contra el qual havem de lluitar a tot esclat. La nostra llengua és, si més no, igual a qualsevol altra. Ho és en drets, sobre tot en el dret al respecte universal; ho és en perfecció interna, si no actualment, en la seva potencialitat, tan fecunda com la de qualsevol altra llengua d'Europa. El dia que tots els catalans estéssim penetrats d'aquest concepte, canviaria en un instant la sort de Catalunya.

Aquesta intransigència, aquest orgull, aquesta altivesa colectiva que tenen tots els pobles, i de la qual ens dóna un exemple tan seguit el nostre dominador, és el que volem infondre a l'ànima de Catalunya amb la Conferència Nacional i amb les seves conseqüències, si el poble català, si, sobre tot, les seves joventuts, ens hi ajuden.

Paraules del President

El President de Catalunya, En Josep Puig i Cadafalch, ha fet a un redactor d'*El Sol* les següents declaracions:

"L'he tornada a llegir, la proclama cridant a una Conferència Nacional Catalana i no sé trobar-hi disconformitat.

Tots, nosaltres mateixos, critiquem la nostra obra. Els que més han viscut el llarg període d'intervencionisme se'n senten fatigats i presenten com si assistissin a les darreries d'una forma de tàctica. Els que havem estat portats per la dissort a regir institucions nostres i palpem la realitat de cada dia, i toquem les petites incidències del governar, sentim també una certa lassitud. La realitat, l'oportunisme, són un frec que desgasta, que desforma. Són interessos que lliguen i cadena que trava. ¡Quin plaer que una colla de gent jove abrandés la flamarada de l'ideal, refermés i enriquís l'ideari, i portés l'incendi nacionalista per tot: al diputat i al poblet, per qui el Nacionalisme és una carretera o un peó-camíner, o a l'industrial, per qui és una xifra de l'impost o de l'aranzel, i fes desaparèixer l'esperit provincià, i dels de Lleyda i dels de Tarragona en fes igualment catalans!

Un hom sent com una ànsia de llibertat, com un profund desig de deslliurar-se'n de la pena de conservar la mediocritat de la nostra vida política actual i de fruit l'ideal sense les minúcies de la responsabilitat.

N.º 1